

Úvod

Lenka Kopřivová

Poválečná Evropa se krátce po druhé světové válce rozdělila na dva bloky, které se odlišovaly nejen geograficky, ale také politicky. K Západu nakonec připadlo i Řecko, jehož východní poloha i vnitropolitický vývoj spíše naznačovaly, že by se Athény mohly přiklonit k opačnému táboru. O osudu země ovšem bylo rozhodnuto jinak. Vyústění řecké občanské války, která si v zemi vyžádala snad více obětí než nacistická okupace, tento vývoj potvrdilo. Část řecké poválečné odyssey, spojená s řeckou politickou emigrací, se vepsala také do společných česko-řeckých dějin. S ní a s okolnostmi, které provázely její vznik a postupné proměny, nás seznamuje předkládaná kniha.

Nejprve ovšem nutno předestřít, co Řeky na přelomu 40. a 50. let 20. století vedlo k tomu, že svou vlast opustili. Řecká společnost byla ve čtyřicátých letech velmi silně polarizována. V průběhu druhé světové války získali významné postavení komunisté, avšak ani pravicové síly nebyly úplně mimo hru. Na jaře 1946 přerostlo napětí v občanskou válku. Obě strany konfliktu ve velké míře spoléhaly na své ideologické spojence, ať už to byla Velká Británie a USA pro pravici, nebo Sovětský svaz, Jugoslávie a další země socialistického bloku pro levici. Byla spuštěna železná opona, jež rozdělila rodinné svazky a zpřetrhala vazby jednotlivců k jejich vlasti, což vedlo v Řecku mimo jiné k masové emigraci. Opustíme proto vysokou politiku, abychom spatřili příběhy lidí, již se do této doby narodili. Pro politické emigranty začal život v nové domovině, který silně poznamenala přetrvávající vazba na původní vlast, již si často značně idealizovali

prostřednictvím vlastní vzpomínky či vyprávění starší generace.

Když na počátku března 1948 zveřejnila Komunistická strana Řecka (*Kommounistiko komma Elladas*, KKE) rozhodnutí o evakuaci dětí z vesnic, které byly ohroženy nálety královského letectva, mělo se jednat o přechodnou záležitost. V průběhu následujících necelých dvou let bylo evakuováno 24 až 25 tisíc dětí, od novorozenců po dorostence. Jejich dočasným domovem se stalo Rumunsko, Bulharsko, Maďarsko, Polsko, Německá demokratická republika a také Československo.

Původní myšlenka, že se děti do roka vrátí domů, se ukázala jako planá. Komunistům se v občanské válce zvítězit nepodařilo a dětskou emigraci brzy následovala i početná skupina dospělých uprchlíků.¹ Československo se začátkem 50. let stalo domovem asi dvanáctitisícové řecké komunity, čímž se zařadilo mezi hostitelskými zeměmi vedle Sovětského svazu na druhé místo. V důsledku uplatňované stranické doktríny si zde řecká komunita po léta zachovávala odstup od většinové společnosti a organizovaně pěstovala svou identitu, která přirozeně obsahovala i touhu po návratu do Řecka.

Návrat do vlasti se ale většině řeckých emigrantů podařilo realizovat až v polovině 70. let, když v Řecku padla plukovnícká junta. Někdejší uprchlíci se nicméně repatriovali do země, která se místo k východnímu táboru přimkla k Západu. Šok z politických a společenských poměrů, které v Řecku panovaly, nebyl pro navrátilce jediným nepříjemným překvapením. Propast se zvětšila také mezi nimi, lidmi vracejícími se po letech „domů“, a těmi, kteří v Řecku žili kontinuálně. Navrátilci byli částí řecké společnosti vnímáni jako cizí element, měli nálepku vlastizrádců, „Čechů“ a těch, kteří si přicházejí pro svůj majetek, o němž si jeho nynější vlastníci dávno mysleli, že jej vydrželi. Zklamání z řecké reality vedlo část emigrantů k reemigraci nebo k opětovnému návratu do Československa.

Navzdory tomu, že se jedná o ojedinělý fenomén, stála problematika řecké politické emigrace v Československu ve společenských vědách doposud spíše na okraji zájmu. Z odborníků, kteří k jejímu výzkumu velkou měrou přispěli, nutno uvést na prvním místě Pavla Hradečného, autora knihy *Řecká komunita v Československu. Její vznik a počáteční vývoj (1948–1968)* a několika dalších tematicky příbuzných studií.² K počtě zesnulému historikovi a v návaznosti na jeho dílo zorganizoval v roce 2007 Institut mezinárodních studií FSV UK mezinárodní konferenci „Řecká občanská válka po šedesáti letech“.³ Mezi referenty konference byli i etnoložka Antula Botu a historik Milan Konečný, kteří se ve svém bádání soustřeďují zejména na příchod řeckých dětských emigrantů do Československa a podmínky, v nichž vyrůstali.⁴ Řecká emigrace je etnicky velmi diverzifikovaná. Výzkumem její slavomakedonské části se dlouhodobě zabývá Ivan Dorovský, který pochází, stejně jako Antula Botu, z emigrantského prostředí.⁵ S řeckou komunitou je také úzce spjata profesorka Růžena Dostálová, nestorka studia a výzkumu dějin a kultury Řecka a Byzance, která již počátek své kariéry spojila s řeckou menšinou v Československu.⁶ Po jazykové stránce se řecké entitě v České republice věnovali například Marián Sloboda a Kyriaki Chabová.⁷ Konečně problematikou řecké emigrace se dlouhodobě zabývají také spoluautoři této knihy Kateřina Králová a Konstantinos Tsivos.⁸

Politická emigrace v důsledku občanské války ale není detailně zpracována ani v samotném řeckém prostředí. Řečtí odborníci se ve svém výzkumu věnují spíše občanské válce jako takové. V této souvislosti byly dokonce realizovány drobné projekty, které ji zkoumají z perspektivy vzpomínek přímých pamětníků (například rozhovory uložené v Archivech pro soudobé sociální dějiny a Helénské literární a historickému archivu). Společností pro výzkum občanských válek (*Diktyo gia ti Meleti ton Emfylion*) byla v roce 2003 uspořádána konference, která se věnovala řecké politické emigraci.⁹

Ovšem ani v Řecku samotném, ani v žádné ze zemí, která politické emigranty přijala, nebyl dosud realizován projekt, který by na základě osobních výpovědí zkoumal takové aspekty emigrace, jako je formování vztahů ke staré a nové vlasti, důsledky ideologických vlivů dané doby a utváření politických názorů emigrantů, uchování národních tradic, otázka národní identity či specifika integrace do společnosti skrze výchovu, výuku a zaměstnání.

Právě to si vytyčil za cíl projekt „Sixty Years After: Memory of Greek Civil War Refugees in Czechoslovakia, 1949–2009“, který probíhal v letech 2009 až 2011 pod vedením Kateřiny Králové na Institutu mezinárodních studií Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy a dal vzniknout této knize. Jeho realizace se uskutečnila jednak díky finanční podpoře programu *Geschichtswerkstatt Europa* německé nadace *Erinnerung, Verantwortung, Zukunft* (EVZ), jednak v rámci fakultního Specifického vysokoškolského výzkumu pro rok 2011. Mladý tým se zájmem o moderní dějiny a současný Balkán, složený ze studentů téhož institutu, byl doplněn odborníky věnujícími se tématu řecké občanské války na Makedonské univerzitě v Soluni či v rámci společnosti pro výzkum občanských válek (*Diktyo gia ti meleti ton emfylion*) v Komotini a byl vyškolen předními českými i řeckými odborníky, ať již v oblasti soudobé řecké historie, nebo v oblasti metodologie se zvláštním zřetelem na orální historii.

K řešení celého projektu použil výzkumný kolektiv metodu orální historie. Prostřednictvím rozhovorů s pamětníky opatřil nahrávky, nadále pokládané za historický pramen, jež byly následně systematicky analyzovány. Získávání informací dotazováním očitých svědků patří vůbec k nejstarším metodám, které historická věda zná.¹⁰ Evropská historiografie se sice v průběhu staletí více soustředila na písemné prameny a k těm ústním zavládla nedůvěra, metoda rozhovorů se však v polovině 20. století opět ve významné míře objevila nejprve v USA a následně se rozšířila i do Evropy a dalších částí

světa. Příčiny tohoto obnoveného zájmu byly v zásadě dvojí: jednak bylo více než zjevné, že existují jevy a fenomény, které v psaných dokumentech svou podobu nezanechávají, jednak rozšířila historická věda svůj tradiční zájem o politické, hospodářské nebo sociální dějiny také o přesvědčení, že „historii netvoří jen sled událostí, ale především interakce jedinců, kteří dávají tomu, co se děje, určitý smysl a význam, jenž zpětně dotvrďuje skutečnost“.¹¹ Do centra historikovy pozornosti se dostal jednotlivec a to, jak on sám prožívá velké dějinné události a jak na ně reaguje.¹²

Nejsilnějším argumentem kritiků orální historie je neoddiskutovatelná subjektivnost pramenů, které při ní vznikají.¹³ Jak bude vysvětleno níže a jak také dokazují následující studie, ve vzpomínkách pamětníků není minulost konzervována, ale stále znovu a znovu se nově rekonstruuje. Subjektivita získaného materiálu je však zároveň nejvýznamnějším argumentem přívrženců orální historie, kteří vyzdvihují nutnost dějiny opět „zalistit“.¹⁴ V současné době je tato kvalitativní metoda v oblibě u mnohých společenskovědních oborů. Svě uplatnění našla mezi historiky, etnology, antropology, sociology, politology nebo literárními vědci. S ohledem na to, co je vlastně předmětem bádání, se formy jejího použití u jednotlivých oborů liší. Hranice mezi nimi však často není zřetelná a dochází spíše ke vzájemnému prolínání.¹⁵ Přístup tradičního historika je možno charakterizovat tím, že je ve svém výzkumu primárně motivován snahou získat nové faktografické informace o minulosti (jakkoli si je vědom jejího zkreslení v interpretaci pamětníka).¹⁶ Projekt „Sixty Years After“ byl svým zaměřením v tomto směru interdisciplinární. Pohybuje se sice na poli historie, avšak reflektuje také, jak vidí jednotlivec sebe sama, jakou roli přisuzuje sobě a svému okolí v dějinném procesu, jak zasazuje své individuální prožitky do širšího společenského kontextu, na co vzpomíná a zejména to, jakým způsobem se tak děje. Tím se práce více přibližuje antropologickému chápání metody orální historie.

V rámci projektu „Sixty Years After“ bylo natočeno několik desítek životopisných rozhovorů s příslušníky řecké komunity žijícími dosud v České republice, případně žijícími střídavě v ČR a v Řecku.¹⁷ Potenciální respondenti byli nejprve osloveni po linii osobních kontaktů řešitelů projektu a prostřednictvím řeckých organizací, v pozdější fázi však také tzv. technikou snowball. Při výběru se dbalo na to, aby byli zastoupeni muži i ženy, řečtí emigranti ze všech oblastí České republiky, v nichž se nachází významnější řecké komunity (severní a střední Morava, Praha, Brno apod.), osoby řeckého i slavomakedonského původu a příslušníci tří po sobě následujících generačních skupin. Ty byly pro účely projektu definovány následovně: první generace zahrnuje osoby řeckého původu, kterým bylo po příchodu do Československa 14 a více let, druhá pak osoby řeckého původu, kterým bylo v době příchodu do Československa méně než 14 let, poťazmo ty, které se narodily řeckým rodičům krátce po jejich příchodu, a konečně třetí generace zahrnuje ty osoby, které se narodily v Československu řeckým rodičům druhé generace v průběhu 60., 70., respektive 80. let 20. století.

Jak je vidět, vybrané spektrum je poměrně pestré. Každá z definovaných generací vyrůstala v jiných společenských podmínkách a historické skutečnosti proto reflektuje odlišně. Při rozboru provedených rozhovorů tak bylo přihlédnuto také k tomu, že historická a sociální paměť je velmi závislá na věku respondenta (jak v době, kdy událost prožívá, tak v době, kdy je po vzpomínkách tázán). Kvalitativní přístup, který byl ve výzkumu uplatněn, dobře postihuje subjektivitu výpovědi každého z respondentů. Při porovnávání výpovědí napříč námi definovanými skupinami pak můžeme konstatovat, že pro každou z nich jsou charakteristické určité rysy. Tento fakt je logickým důsledkem nejen toho, že jedinec žije v různých historických dobách, ale také toho, že jeho psychika reflektuje prožívané události v různém věku odlišně a přikládá jim odlišný význam.

První ze zkoumaných kategorií jsou ročníky 1934 a starší. Jsou to lidé, jimž jejich tehdejší mentální vyspělost umožňovala vidět jednotlivé události občanské války v širších souvislostech (ač do značné míry omezených nedostatečnou informovaností). Do Československa přišli jako odrostlejší teenageři, případně dospělí. Jejich přístup k nastalé životní situaci byl silně konstruktivní a byl zaměřen především na řešení akutních problémů. Lidé, již by patřili do druhé generace, byli povětšinou ve 40. letech ještě velmi malými dětmi, a tak se rýsují i jejich vzpomínky na tuto dobu víceméně ve formě jednotlivých obrazů, což zapříčinilo selektivní dětské vnímání světa. Vzpomínky na dětství a dospívání se spíše váží k pobytu v dětských domovech a jejich výchově v nové vlasti. Příslušníci obou těchto skupin zažili v mladém věku pohnutou dobu, která s sebou nesla častokrát emočně vypjaté, mnohdy dokonce traumatizující situace.

Zvláště u emočně silných prožitků platí, že jejich obraz v paměti je častokrát útržkovitější, než je tomu u vzpomínek emocionálně neutrálních.¹⁸ Příznačná může být pro tyto vzpomínky i tendence zaměřit se na jeden detail a ten upřednostnit, kdežto u ostatních okolností mohou mít sklon odsouvat je do pozadí. V paměti vznikají „mezery“, které má lidský mozek tendenci zaplnit materiálem získaným z jiných zdrojů, jako je film, literatura, zprostředkované vyprávění. To je také důvod, proč „pravdivost“ emočně vypjatých momentů bývá spornější než „pravdivost“ těch emocionálně neutrálních. V případě traumatizujících zážitků je pak útržkovitost paměti ještě markantnější, nezřídka je dokonce funkce hypokampu paralyzována úplně.¹⁹

Řeční pamětníci zažili hodně stresových momentů, ať už to bylo v průběhu druhé světové války, občanské války, nebo – zejména v případě dětí – odloučení od rodičů spojené s cestou a pobytem v neznámé zemi. Při analýze jejich vzpomínek proto museli být badatelé obezřetní a přihlídnout k výše uvedeným skutečnostem.

Konečně třetí skupinou respondentů jsou děti řeckých emigrantů druhé generace narozené v 60., respektive v 70. a 80. letech 20. století. V tomto případě šlo zejména o to dozvědět se, jak se předává a formuje „řecká“ identita u osob narozených v Československu, které byly od svého narození již zcela socializovány v české společnosti a domov předků znaly spíše z vyprávění či příležitostných návštěv Řecka.

U formování společné identity se opět zastavme blíže. Pro její posilování je extrémně důležitá možnost setkávat se a udržovat kontakt v rámci své komunity. Při vzájemných rozhovorech se tak buduje paměť sociální skupiny, která má tendenci vzpomínky jednotlivce sobě připodobňovat. Jde totiž o to, že vzpomínky jsou organický materiál, k jehož proměně přispívá nejenom jejich samotný nositel (kromě přirozeného zapomínání zejména změna významu a hodnocení prožitých událostí, s věkem pak některé události ustupují do pozadí, jiné naopak nabývají na významu), ale také doba, ve které žije, a sociální kontakty, jimiž se obklopuje.²⁰

Řecká komunita v Československu byla od svého vzniku vystavena poměrně silné ideologické kontrole. Straničká organizace Řecké komunistické strany v Československu byla velmi úzce propojena s Řeckým komitétem (nejvyšším samosprávným orgánem řecké menšiny) a měla v podstatě až do roku 1989 dohled nad celou řeckou emigrací. Kolektivní setkání vedená v komunistickém duchu utvářela světobzor jednotlivce. Ovlivňovala však také to, jak byly události interpretovány a jak se zapisovaly do jeho paměti. Od šedesátých let vznikala *Sdružení řeckých emigrantů*, v nichž byli zapojeni prakticky všichni emigranti a která organizovala kulturní a osvětové akce. Řecký spolkový život zůstal čilý i po konci studené války. V roce 1996 vznikla *Asociace řeckých obcí*, která zastituje deset lokálních řeckých obcí, v Krnově jsou již několik let pořádány tradiční Řecké dny, další společenské a kulturní akce organizují řecké obce po celé republice napříč. Lidé, kteří prožili něco společného, mají možnost hovořit o svých

zážitcích a vyměňovat si své názory. Naprosto přirozeným procesem se tak vzpomínky jednotlivce postupem času připodobňují vzpomínkám těch, s nimiž je v kontaktu.

Konstatování, že problematika řecké politické emigrace je komplexní, je tedy nasnadě. Realizátoři projektu se jí proto nemohli věnovat v plné šíři, ale soustředili svou pozornost zejména na fenomény, jako je druhá světová válka, občanská válka, cesta do emigrace, pobyt v dětských domovech, integrace do české společnosti, identifikace se skupinou, udržování vlastní identity, případná repatriace či reemigrace. Získané nahrávky byly klasifikovány pomocí témat, která se vztahují k výzkumným cílům projektu. Kniha neobsahuje kompletní přepisy nahrávek. Přepsány byly pouze ty pasáže, které se vztahovaly k výzkumným tématům. K tomuto řešení bylo přistoupeno kvůli rozsáhlosti většiny rozhovorů, jejichž celková délka přesáhla sto hodin a jež se často dotýkaly i tematiky ležící mimo definovanou oblast výzkumu. Pro účely publikace prošly rozhovory při přepisu jazykovou úpravou v rámci redakce, zásahy nicméně byly omezeny na nezbytné minimum tak, aby zůstaly nedotčeny obsah i osobitosti vyjadřování toho kterého respondenta.

Pozastavme se alespoň krátce u vybraných terminologických problémů, s nimiž se museli autoři vypořádat. U sporných či politicky citlivých termínů jsme se řídili především zavedeným a ustáleným názvoslovím a pojmoslovím, jak bylo definováno v pracích Pavla Hradečného. Jsme si vědomi například problematičnosti označení jako „uprchlíci“ (řecky *prosfyges*, anglicky *refugees*), „migrace“ či „emigrace“ v souvislosti s řeckou občanskou válkou, avšak vzhledem k zažitému užívání těchto pojmů jsme se rozhodli právě pro ně. Stejně obezřetně jsme se snažili postupovat při volbě termínů spojených převážně se slavofonní skupinou přistěhovalců. Označení Slavomakedonec tak užíváme výlučně k odlišení místní slavofonní entity žijící v egejské Makedonii, bez záměrných politických konotací. Jako makedonštinu označujeme pro

účely dané práce jazyk, který byl v souladu s archivními prameny vyučován v dětských domovech na území tehdejšího Československa a jako komunikační jazyk užíván mimo jiné v člancích a periodikách zdejší slavofonní menšiny. Další termíny autoři rovněž pečlivě volili na základě výše specifikovaných kritérií v zájmu co možná největší srozumitelnosti a terminologické přesnosti, aniž by tyto měly jakkoli předurčovat jejich hodnocení leckdy nejednoznačných historických událostí či politický postoj.

Knihu otevírá historická studie Kateřiny Králové a Konstantinose Tsivose **Všichni do války! Vše pro vítězství! Občanská válka a počátky řecké emigrace**. Oba balkanologové se ve svém výzkumu specializují na moderní dějiny Řecka a jejich příspěvek na základě archivních materiálů, uložených převážně v Národním archivu v Praze, odhaluje souvislosti, za jakých politická emigrace do Československa přišla. Text vytyčuje mantinely, v jejichž rámci probíhala, a vysvětluje, jakou konkrétní podobu měla. Jedním z témat, jimž je věnována pozornost, je způsob, jakým KKE určovala život emigrantů: konkrétně to, jak obtížné bylo realizovat její představy v praxi. Původní požadavek, aby emigranti žili soustředění pouze v Sudetech, byl ostře konfrontován s realitou. Jak řecká, tak československá strana braly pobyt jako dočasný, což nejprve přinášelo četné problémy v praktickém životě a posléze se ukázalo jako iluzorní.

Zásadní otázku, jaký obraz Řecka vlastně vykreslují vzpomínky dotazovaných pamětníků, si položila Karin Hofmeisterová ve svém příspěvku **Byl to krásný život, než přišla válka, ta nás všechny poznamenala. Řecko ve vzpomínkách uprchlíků**. Narátoři z první generace prožili v Řecku své dětství. Jejich vzpomínky jsou tedy poznamenány jednak dětským viděním světa, jednak událostmi čtyřicátých let – druhou světovou válkou a občanskou válkou. Navzdory brutalitám, jichž byli často svědky, ale v paměti dominuje idealizovaný obraz původní vlasti.

Zatímco vzpomínky na druhou světovou válku jsou spíše zprostředkovány předchozí generací, občanská válka již vystupuje v paměti plastičtěji a také tragičtěji. Tento konflikt zcela zásadně změnil životy respondentů. Podrobněji se mu věnují Markéta Sošťáková a Lucie Kadlecová v kapitole **Kruté doby se pamatují. Život v Řecku za války**. Autorky analyzují vyprávění pamětníků, tehdy opět dětského věku, kteří přihlíželi náborům nových bojovníků partyzány, drancování vesnic a útokům vládních vojsk. Nezřídka se v jejich vzpomínkách objevují naprosto konkrétní traumatické momenty.

KKE prezentovala plán na evakuaci dětí jako jedinou jistou záchranu před válečným konfliktem. Lucie Kadlecová se v příspěvku **Těšili jsme se, že unikneme válce. Děťští uprchlíci na trase Řecko - Československo** zabývá tím, jak tato „cesta do bezpečí“ probíhala a jak na ni vzpomínají pamětníci dnes. Všichni se shodnou, že to pro ně bylo velké dobrodružství – nejen kvůli průběhu, ale také proto, že cílová destinace se velmi lišila od toho, co znali ze svých původních domovů. Cesty dětí do Československa však byly velmi různorodé jak co do tranzitních zemí, tak co do přepravy samé. Otázka, kdy a za jakých okolností znovu potkají svou rodinu, či zda se vrátí do Řecka, zůstávala otevřená.

Děťští uprchlíci přicházeli do Československa zpočátku většinou bez rodičů. Bylo tedy nutné vyřešit problém, kdo o ně bude pečovat. Tomuto účelu posloužily dětské domovy, které byly na českém území zřizovány československými orgány v součinnosti s řeckými zmocněnci. Do nich pak byla většina malých řeckých politických emigrantů umístěna i tehdy, pokud se jejich rodiče na československém území již nacházeli. Tomu, jakou roli tato léta sehrála v životě dětí a jaký význam jí pro svůj pozdější život přikládají sami pamětníci, ale i organizačnímu zajištění provozu domovů, se věnuje Martina Macáková v kapitole nazvané **Z dětského domova zůstali kamarádi na celý život. Dětské domovy řeckých dětí v Československu**.

Petr Balla v textu **Přišel předseda, vytahal mě za uši a řekl: „Půjdeš se učit“**. Vzdělání, práce a volný čas Řeků v Československu řeší problematiku, nakolik československé školství a sociální systém dopomohly k integraci řeckých emigrantů do české společnosti. Malí Řekové navštěvovali školy spolu se svými českými vrstevníky, což dalo vzniknout mimo jiné zdravé soutěživosti mezi nimi. Po dokončení školní docházky následovalo zařazení do pracovního procesu, přičemž povinnosti vyvažovala ve volném čase zábava. V příspěvku je tedy dále pojednáno také o činnostech, které příslušníci komunity vykonávali pro udržení své národní identity - členství v tanečních a pěveckých souborech, ale i sportovní aktivity všeho druhu.

Jak ukazuje příspěvek Jana Procházky **Já vletěl do vagonu a křičel: „Lidičky, radujte se, tady mluví jako my!“** **Make-donská složka řeckých uprchlíků**, skupina emigrantů zdaleka nebyla tak homogenní, jak by se na první pohled zdálo. Kromě etnických Řeků přišlo do Československa několik málo Arumunů či Turků a především řečtí Slované. Slavomakedonci, kteří představovali asi třetinu celé emigrace, měli při začleňování do české společnosti díky slovanskému původu a jazykové blízkosti oproti etnickým Řekům určitý náskok, což dokládá mimo jiné také vyšší procento osob, jež vstupovaly do smíšených manželství. Jak se však ukazuje, příslušnost k národnosti, kterou řecký stát dodnes oficiálně neuznává, komplikuje jednak soužití řecké a slavomakedonské složky emigrace, jednak návrat Slavomakedonců do vlasti.

Postupným proměnám vzájemných vztahů řeckých uprchlíků a většinové společnosti je věnována následující kapitola **My Řekové jsme schizofrenní, naše srdce patří tam, ale naše těla patří sem. My a oni - soužití řeckých uprchlíků s českou společností**. Její autorka Tereza Vorlová definovala čtyři důležité faktory, které mají na stupeň integrace vliv: smíšená manželství, udržování kultury a jazyka, právní rámec včetně

otázky občanství a v neposlední řadě to, za koho se samotní respondenti pokládají. Zajímavé je sledovat zejména to, jak se tento proces vyvíjel z generace na generaci, k jakým změnám mezigeneračně docházelo a jaké byly genderové aspekty tohoto vývoje.

Řecká emigrace přišla do Československa z politických důvodů, je proto nutné všimnout si podrobněji toho, jak se tato skupina politicky profilovala a jaké jsou její názory na politickou situaci, ať už minulou či současnou. Vztahem Řeků především k české politice se zabývá Vladimír Kadlec v kapitole nazvané **Mně se tedy líbil ten systém předtím, zdál se mi spravedlivější. Řecká emigrace v České republice a její politické názory**. Autor si vymezil čtyři kritéria k nimž postoje narátorů zkoumá: je to vliv Komunistické strany Řecka na život komunity, obrodný proces v československé společnosti v šedesátých letech a invaze Varšavské smlouvy, která ho ukončila, politické změny roku 1989 a polistopadový vývoj. Ukazuje se přitom, že názory dotazovaných příslušníků řecké komunity se v některých ohledech diametrálně odlišují od názorů většinové české populace.

Kapitola Kateřiny Králové, **Oni byli takoví fanatici, protože tomu dali srdce. Řecká politika a KKE**, pak pojednává o politických postojích řecké emigrace z perspektivy vnitrostranické politiky Komunistické strany Řecka. Soustředí se na vztah pamětníků ke Komunistické straně Řecka a jejím elitám prakticky od vzniku KKE. Avšak reflektuje také to, jak se řeckých emigrantů osobně dotýkaly dvě vnitrostranické roztržky, k nimž došlo v letech 1956 a 1968. Ve svém textu dále ilustruje, k jakému posunu ve vztahu ke KKE docházelo napříč generacemi.

Jak řecká, tak československá strana braly pobyt emigrantů jako dočasný, což přinášelo četné problémy v praktickém životě. Těm se věnuje podrobněji Konstantinos Tsivos v příspěvku nazvaném **Zůstali jsme jako vykořeněný strom... Emigrace - repatriace - reemigrace**. Kromě obtíží ve všed-

ním životě, jimž emigranti museli čelit, se text zaměřuje zejména na jejich snahy o návrat do vlasti, k němuž docházelo prakticky kontinuálně od časných padesátých let. Naplno však repatriace propukla až v roce 1974 po pádu vojenské diktatury. V masovém měřítku se pak Řekové začali vracet v polovině osmdesátých let poté, co vládní socialistická strana PASOK zrušila opatření diskriminující repatrianty z Východu. Vedle problémů spjatých s budováním nového života na novém místě ztěžovala návrat také ztráta iluzí o vysněné vlasti. Ukázalo se, že domov uchovávaný ve vzpomínkách se od reálného Řecka podstatně liší. Někteří emigranti se proto po dočasné repatriaci vrátili do Československa, případně odešli do jiných zemí řecké diaspory.

Knihu uzavírá příspěvek Janise Korečka **Za svůj život jsem zažila tři krize - teď zažívám tu třetí. Řekové u nás: generacemi napříč**, který je esejistickým zamyšlením nad současností řecké komunity v České republice. Autor se očima příslušníka třetí generace dívá na první i druhou generaci a také na své vrstevníky z řad řecké emigrace, přičemž velmi dobře ilustruje, jak se s výměnou generací transformuje pocit samotného „řectví“ a co to obnáší. První generace v jeho očích pořád ještě zůstává věrna svým dávným idejím, „kvůli kterým dnes žije daleko od moře, izolována od tradičně silných rodinných svazků“. Přizpůsobování se nové době a novým poměrům probíhá jen velmi obtížně, protože příslušníci této generace podle něho nemohou (ale ani nechťejí) popřít svou minulost. Druhá generace oproti tomu stojí již na pomezí mezi svými rodiči a současnou většinovou společností. Stať o třetí generaci je pak osobním vyznáním autora: povědomí o řeckém rodinném původu někdy způsobuje „pocit určitého nepochopení, neschopnost vlastního vymezení“.²¹ Kapitulu uzavírá příběh Korečkovy rodiny, jenž ukazuje, jak dvacáté století mnohdy zamotávalo osudy těch, kteří v něm žili.

Předkládaná kniha vítaným a zajímavým způsobem seznamuje s jednou z nejmladších menšin, která na území České

republiky žije. Řečtí uprchlíci, kteří k nám v padesátých letech přišli, nahradili jiné menšiny, jež ve stejné době nebo jen krátce předtím téměř zmizely. Komunita Řeků v České republice nyní čítá přes dva a půl tisíce osob a je na místě se ptát, kdo tito lidé jsou a jak do jejich životů zasáhly turbulentní události uplynulého dvacátého století.